

Jaume Alonso Cuevillas: “Per a aquest procés s’han canviat totes les regles vigents”

written by Ralf Streck | 4 de març de 2019

Traducció de l’entrevista que va fer Ralf Streck a Jaume Alonso Cuevillas, sortida el 12.02.19 al diari digital alemany Telepolis. L’enllaç a l’original és:

<https://www.heise.de/tp/features/Fuer-diesen-Prozess-wurden-alle-geltenden-Regeln-veraendert-4305096.html?seite=2>

Ja no hi ha cap ajornament i el procés començarà el dimarts 12 de febrer. Com valora Vostè que el Tribunal Suprem a Madrid va rebutjar la petició dels defensors i dels acusats de prorrogar-ho tres setmanes per poder estudiar les actes?

Jo estava convençut que ho concedirien. Però sembla que el tribunal persegueix dos interessos. S’ha adonat, encara que ho ha fet tard, que l’expedient anirà a parar al tribunal Europeu de Drets Humans a Estrasburg, i s’hi afegeix el gran interès de l’opinió pública internacional. Per això hom vol donar tantes garanties com sigui possible. Però d’altra banda, tenen pressa per tancar el procés abans de la campanya electoral per les eleccions al Parlament Europeu i per les municipals pel maig. Davant d’aquesta situació han rebutjat els ben fonamentats recursos de les defenses, cosa que és un nou motiu de nul·litat. Hom no pot vulnerar amb aquestes presses tots els acords internacionals sobre drets humans. Aquests garanteixen un temps suficient per a poder exercir el dret a la defensa.

Mentrestant han rebut els defensors tots els documents?

No. Segueixen faltant-ne.

Com valora el fet que el Tribunal ha rebutjat gairebé 50 testimonis de la defensa, entre ells Puigdemont, i a més moltes proves testimonials?

En un procés penal com aquest, amb les seves característiques i amb les altes penes que es demanen hauria de practicar-se una màxima flexibilitat en l'admissió de proves testimonials de la defensa. La Constitució espanyola també defineix al dret a prova com un dret fonamental a protegir. Per això els mitjans provatoris de la defensa no haurien d'haver estat mai limitats.

En el cas de Puigdemont o Marta Rovira, les declaracions dels quals per conferència de vídeo no haguessin estat cap problema, s'argumenta dient que també estan acusats i per això tindrien el dret de no dir la veritat o de refusar declarar. Però això és una contradicció, perquè el Tribunal bé permet que altres testimonis declarin, encara que estiguin acusats en altres processos.

Per exemple els membres de la mesa del Parlament que també van ser acusats però en processos separats. O l'excap de la policia catalana, Trapero, que té procés obert a l'Audiència Nacional.

Què vol dir que els experts en dret internacional sobre els drets humans no hagin estat acceptats com a testimonis?

El Tribunal parteix de la premissa que ell mateix és l'expert capdavanter i que no li calen lliçons d'altres. Així aquest Tribunal també va criticar durament la decisió del Tribunal Suprem de Schleswig-Holstein de denegar l'extradició de Puigdemont per rebel·lió i sedició.

També els jutges belgues es van equivocar –se'ls hi va retreure– perquè per defectes formals van negar extradicions. No accepten que ningú de fora posi en dubte l'excel·lència de les seves decisions judicials. Alguns juristes d'aquí diuen que el Tribunal Suprem es veu ell mateix més com a Suprem i

menys com a Tribunal.

Hi ha altres irregularitats en el procediment?

No crec que tinguem aquí prou espai per enumerar-les totes. Són increïblement moltes. Per exemple, hi ha la qüestió del termini de preparació. La Convenció Europea de Drets Humans diu a l'article 6 que cada persona "ha de tenir prou temps i ocasió per preparar la seva defensa", i a Raül Romeva fins i tot li han pres el seu marcador de textos en groc.

A causa dels llaços grocs de suport als presos polítics?

Sí. Tenen una fòbia ridícula contra tot allò que és de color groc. Per això als presos se'ls va decomisar tot el que era groc, fins i tot aquest marcador de textos. No tenen cap ordinador, ni les actes en paper ni aquests marcadors en groc, vulneren així l'article 6 de la Convenció de Drets Humans.

Aquest va ser ja el cas quan vam ser citats al primer interrogatori i detenció amb menys de 24 hores d'antelació. Jo vaig rebre la comunicació en un dia festiu, el 1r. de novembre i ens vam haver de presentar el dia 2 a les 9 del matí davant del tribunal. No vaig tenir ni temps de llegir tots els documents.

No és sorprenent que a l'escrit d'acusació, el presumpte cap de la rebel·lió, Carles Puigdemont, pràcticament no hi surti?

Crida molt l'atenció, i té diversos motius. A causa de l'autarquia de la Justícia, a Madrid ningú no ha posat en dubte la història de la rebel·lió. Els mitjans de comunicació de Madrid se la van creure. Però quan primer Bèlgica tímidament, i després Alemanya a Schleswig-Holstein, rotundament van rebutjar aquesta història de la rebel·lió, es va enfonsar de cop. Per poder-la mantenir, però, en el procés, fan desaparèixer Puigdemont, cosa que naturalment no té cap sentit.

Hi ha algun nou fet o nova prova que donin suport a la pretesa rebel·lió o sedició, després que el Tribunal Suprem a Schleswig no en va trobar cap? Ha canviat alguna cosa en la valoració de vostè, a l'estiu passat, que tota l'acusació era absurda?

No. En un judici que no fos polititzat una acusació així no hauria estat mai admesa. Si algun advocat presentés una demanda així, li seria refusada immediatament. Però aquesta acusació de la Fiscalia General, que en el meu parer no té jurídicament cap sentit, és acceptada i se'n fa una interlocutòria. Aquesta és confirmada per la Cambra de Reclamacions i es presenta l'acusació formalment.

Sembla que això és fins i tot un esborrany per la sentència. Però hom no té perquè ser un expert en Dret per adonar-se que no hi va haver cap violència ni cap rebel·lió.

Com pot comprendre's que tres exmembres del Govern no hagin estat acusats de rebel·lió ni de sedició, i en canvi ho siguin l'expresidenta del Parlament, Carme Forcadell, o Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, que no van tenir cap paper en les decisions del govern?

Es parla d'un moviment ben organitzat que se suporta damunt d'un braç legislatiu, un d'executiu i el de la societat civil. Per això han de ser acusats representants de tots tres sectors. Abans del procés, però els va ser molest que hi fossin inclosos membres de la mesa del parlament que només havien facilitat una discussió i una votació.

Per això en van ser separats, en l'intent de salvar la seva imatge davant de l'observació internacional. Però a Carme Forcadell no la van voler excloure, i es fonamenten en la seva funció anterior com a presidenta de l'ANC. Però en el procés no hi ha res que tingui sentit. Si hom en fa una anàlisi lògica no en queda res que suporti la crítica més lleu.

Estan escrites ja les sentències, o preparades?

Escrites no ho estan. Jo crec que l'acusació és la base per a una proposta de sentència. El president del tribunal, al meu parer, té tres intencions. Vol donar la impressió que hom dóna les màximes garanties processals, ja que tot el món s'ho mira, i es vol donar a la defensa tant poques possibilitats com es pugui per apel·lar al Tribunal Europeu de Drets Humans. Es vol acabar el procés tan ràpidament com es pugui, per tal que no coincideixi amb la campanya electoral o en la precampanya de les eleccions europees i municipals. I hom vol una sentència presa per unanimitat, que caldrà pactar amb diferents membres de la Cambra. I n'hi ha dos que pertanyen a l'ala progressista. Això obliga d'alguna manera a una certa circumspecció.

Jo crec que el president formularà una proposta de sentència que segueixi de prop l'acusació. Quan es discuteixi amb els membres de la cambra, per arribar a una unanimitat se'n retallaran alguns punts. És clar, aquesta és només la meva estimació, no tinc cap bola de vidre, però duc trenta-cinc anys d'experiència al damunt. Ara bé, cal tenir present que per a aquest procés s'han canviat totes les regles vigents.

Es pot esperar alguna acció per part del Tribunal Europeu de Drets Humans? En el cas semblant del diputat curd Demirtas ha exigit que el posessin en llibertat.

El problema és que per anar a Estrasburg s'han d'haver esgotat tots els recursos legals dins del país. Un dels grans problemes és que no hi ha cap regla europea que posi un límit de temps a l'última instància nacional. Això cal canviar-ho. Així cada país pot allargar-ho tant com vulgui. A Espanya ho ajorna el Tribunal Constitucional. I abans d'haver passat aquesta barrera presentar-se a Estrasburg no és possible.

Jo crec que molts recursos seran dilatats fins que es dictin sentències en aquest procés i com que llavors els presos ja no estaran en presó preventiva, sinó que hauran estat condemnats, els recursos actuals hauran caducat. En canvi si és important

per al TC, com en el cas d'impedir la investidura de Puigdemont, llavors es reuneix també en un dissabte i la mateixa nit decideix sobre el recurs presentat pel govern a darrera hora del divendres.

En altres casos dura tres, quatre, cinc anys. Dades del TC demostren que només són admesos 1,27 % de recursos d'advocats. En el nostre cas de 21 en van ser admesos 21, el 100%. Això demostra el tracte estratègic, perquè refusar-los hauria obert de seguida el camí cap a Estrasburg. Els admeten tots i llavors desapareixen a qualsevol calaix.

Creu vostè que les condemnes seran acceptades per Estrasburg? El Tribunal de Drets Humans va sentenciar fa poc que cinc polítics bascos no havien tingut cap procés net, en el qual van ser condemnats a sis anys de presó que han hagut de complir.

Amb gran seguretat, encara que un cent per cent en justícia no existeix, puc dir que Estrasburg per un o altre motiu anul·larà les sentències, ja que la llista de vulneracions greus de principis fonamentals és molt llarga.